

V spomin svoji pridni učenki.

Gotovo bo vaše prvo vprašanje, dragi čitateljčki: Kdo je neki ta belooblečena deklica, ki gleda tako milo, pa nekam plahno in resnobno? To je moja pridna, nepozabna učenka, Zdenka Arko. Tako je bila oblečena na dan prvega sv. obhajila. Radost in miloba ji sije z detinskega lica. Ni še potihnilo v srcu veselje jutranje sreče, sreče prvega sv. obhajila; niso še popolnoma utihnili v njeni duši angelski glasi ponižne zahvale. Zdi se mi pa, da že resno premišljuje, kako bo izvršila svojo nalogo pri popoldanski slovesnosti, ki jo bodo imele prvoobhajanke, namreč deklamacijo ljubke pesmice svojega gospoda kateheta

Pot v cerkev.

Silvin Sardenko.

Samotna naša cestica,
ne zna drugam kot v sveti hram,
po cesti gre nevestica
. . . . . brez ženina.

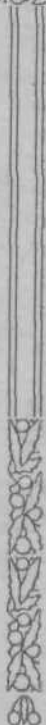
Nevestica gorečih lic,
povej, kje skrivaš ženina,
in svatov tvojih in družic
. . . . . kaj nič jih ni.

»Moj skrbni angel, moj je svat,
nedolžnost pa družica mi,
a ženina si grem iskat
tja v cerkvico!«

Odromal še nikamor ni,
saj zvesto čaka noč in dan
tam v hišici me mramorni
. . . . . že let deset.

Njena tovarišica pa je govorila pesem »Pot iz cerkve«, v kateri veliki zvon kaj pomembno pripoveduje manjšim zvonovom, kako Jezus, božji Ženin, osrečuje svojo nevestico po prvem sv. obhajilu, ne le do groba, marveč »še čez«!

Da, tebi, ljuba Zdenka, je bila napovedana velika sreča in radost, o kateri sta tako ljubko deklamovali. Veselo si obhajala lansko leto svoje prvo sv. obhajilo;

Zdenka Arko († 14. aprila 1912.)

veselo si hodila v šolo in tam razveseljevala svojega kateheta in svoje učiteljice; vesela si še bila v četrtek 28. marcija pri obhajilu s svojimi součenkami; veselo si obhajala z ljubljenimi starši letošnjo Veliko noč; veselo si mi prinesla v sredo po Veliki noči še zadnjikrat cvetke v šolo; vesela z nasmehom si zapustila na belo nedeljo solzno dolino. Mi smo pa bili žalostni, ko smo zvedeli o boleznih pridne Zdenke. Bali smo se kaj za njeno življenje, kajti Zdenka je bila vitka in šibka in bledega ličeca, kakor bela rožica. Le kadar je z radostnim srčecem pripovedovala o rožicah, ki jih je našla, in o ptičicah, ki jih je videla in slišala, tedaj so ji tudi rožice zacvetele na nežnem obrazku. Štiri dni je bila bolna naša ljubljena, in že je prišel krilatec božji po malo nevestico. Nebeški vrtnar je presadil nedolžno lilijo v rajski vrt.

Prav veliko lepega bi vam vedela povedati o vzornem vedenju pokojne Zdenke; pa naj zadostuje, da omenim le nekatere njene vrline.

Zdenka je bila jako p r i d n a učenka. Njeni zvezki, njene knjige, ročna dela in risbe so bile vedno v najlepšem redu, da jih je bilo veselje gledati. Zlasti je Zdenka lepo pisala in krasno risala in slikala. Še zadnji dan je prinesla učiteljici kazat posebno knjigo lepih predlog, ki jih je doma prerisala v svojo zabavo. Součenkam je kar na listke narisala kaj in zapisala »Svoji ljubi prijateljici I. I. Zdenka Arko«. Pa tudi učiteljici je rada predložila izdelke domače pridnosti.

Skoraj dve leti je bila Zdenka moja učenka in ne enkrat me ni žalila, ne enkrat ni bila kaznovana. Vedno je bila med pohvaljenimi, odličnimi učenkami. V zadnjem šolskem naznanilu je imela same »prav dobro«. Vkljub slabotnemu zdravju je bila vztrajna pri učenju in ni zamudila nobene naloge. Če je morala kdaj zavoljo bolezni ostati doma, je poizvedovala pri drugih, kakšno nalogo so dobile v šoli, in jo je prinesla prvi dan, ko je ozdravela.

Poleg velike pridnosti moram posebno pohvaliti njeno veliko v l j u d n o s t do vseh. Kako zaupno spoštljivo me je pozdravila, ko je prihajala v šolo. Če je le mogla, se mi je pridružila že na poti in veselo pripovedovala, kar je posebno zanimalo njeno otroško srce, n. pr.: »Gospodična, jaz imam pa doma rožico na oknu, ki sem

jo prinesla z Golovca. Okrogel cvet ima in rjavkaste barve in tako lepo perje; prosim, ali jo smem prinesiti v šolo kazat?« Ali pa mi je pravila o mali dveletni sestrici, kako ni hotela spati ali kako se je igrala in pela z njo.* Ob drugi priliki pa mi je zmagoslavno pripovedovala, koliko truda je imela z nalogo, pa jo je končno le rešila itd.

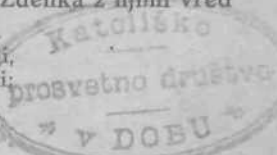
Pa tudi drugi ljudje so poznali malo prijazno Zdenko. Ko se je zvedelo o njeni smrti, so mi prišli izrekat sožalje, da sem izgubila tako ljubeznivo, srčkano učenko, ki je bila toli lepega vedenja. Posebno še so opazili, da se je obnašala v cerkvi vselej dostojno in vzgledno. To je bilo pobožnemu otroku vedno v veliko žalost, da vsled rahlega zdravja ni smela hoditi tolikrat v cerkev in k sv. obhajilu, kakor si je želela. Kako rada je pela pesmico:

»Jezusa ljubim, njemu le služim;
moje veselje Jezus le je.«

Prava bogoljubnost male Zdenke pa se je še posebno razodevala v tem, ker se je znala, dasi še v tako nežni mladosti, junaško p r e m a g o v a t i. Opazila sem včasih, kako se je dvignila v njenem srčecu nevolja ali jeza, pa le lahko je zardela, a nikogar ni žalila z jezno besedico; hitro se je premagala. — Zelo hudo je bilo mali Zdenki, če ni znala koj vsakega odgovora brez napake; včasih se je morala truditi z računstvom. A nikdar se ni vdala napuhu srca, s ponižnostjo in potrpežljivostjo je sprejemala nauke in se potrudila toliko časa, da je imela tudi iz računstva prav dobro. Vendar se ni povzdigovala čez druge, vse je ljubila. — Zato pa so ljubile součenke tudi njo. Bridko je bilo vsem, da niso smele za pogrebom, ker je umrla Zdenka za škrлатico. Zato so pa šle mesto tega k sv. maši in darovale za njeno dušo sv. obhajilo uprav tri tedne po onem dnevu, ko je še bila Zdenka z njimi vred pri božji mizi.

»Spomladi vse se veseli,
ko vsaka ptička žvrgoli;
moje srce je žalostno,
ker mora vzet slovo.«

* Tudi ta angelček se je kmalu po Zdenkini smrti preselil k sestrici v rajske višave.

Tako smo peli, ko smo bili zadnjič skupaj z našo ljubo Zdenko. — Jako ganljivo se mi je zdelo tudi to, da je naš nežni mrliček ležal na mrtvaškem odru in bil v krsto dejan — v oni beli obleki prvega sv. obhajila!

Da, žalostno je naše srce, ker je ni več med nami, pridne, nedolžne Zdenke; pa veseli nas misel, da je v oni presrečni deželi, —

»kjer mlado je vse.

Trpljenje v taisto deželo ne zna,
le tamkaj je pravo veselje doma.«

M. Štupca.

Želja.

Pozdravljen mi, zeleni gaj,
ko zopet gledam te sedaj;
pač izpremenil si obraz,
odkar te nisem videl jaz.

Pogosto tukaj sem vesel
veselo s ptičicami pel;
sedaj več pesmi v prsih ni, —
zatrle so mi jih skrbi.

O, da bi mogel še enkrat
vesel postati in pa mlad, —
da bil bi zopet kot nekdej,
Boža bi hvalil vekomaj.

Osojski.

Uganka.

(Priobčil Vekomir.)

Nadomestite številke s črkami, pa dobite:

12345 moško ime,   15423 trgovec.

Šaljivo vprašanje.

(Priobčil Internus.)

Kako bi si moglo pet oseb tako razdeliti pet jajc, da bi dobila vsaka eno jajce, pa bi vendar ostalo še eno v skledi?

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)